

Balens drottning.

Med lågande kinder hon hastar
Ur valsen som nyss tagit slut,
Hon kappan kring axlarne kastar
Och skyndar i parken sen ut.
Bakom henne tonerna klinga,
Klart skiner salongen i ljus
Lätt falla de flingor på flinga
Och doft höres stormarnes tjut.

Hvi flyde hon bort från de andra,
Då balsalens drottning hon var?
Hvi skulle så ensam hon vandra?
Förgäfvos hon lämnar ej svar,
Bland hopande drifvor hon finner
Sin väg genom dunklet ändå.
Tills borta i parken hon finner
En ensam och undängömd vrå.

Der står ju en björk som hon känner.
Till trädet hon lutar sig fram,
Och pannan, som feberhet bränner
Hon hvilar en stund mot dess stam.
Två glödande läppar hon trycker
Mot isiga barken och ler.
Ett namn hon tycks skönja i barken.
Vid snöglansens mattbleka sken.

Och ljuflikt hon drar sig till minnes
Den handen som skrifvet det har
Så lycklig hon var då till sinnes,
Den majdag så strålande klar.
Hon minnes så väl hvarje skåra
Och drömmande såg hon derpå.
Liksom för att barken ej såra
Hon bröt en "förgätmigej" då.

Sen dess har hon aldrig fått skåda
Den plats der de mötte hvarann,
Ty ödet åtskilde dem båda
Och år efter år sen försvann.
Nu tillhör hon redan en annan,
Och all hennes lycka har flytt.
Hon lutar den brännheta pannan
Mot isiga barken på nytt.

Ånyo hörs tonerna klinga
Och valsen vill ej taga slut.
Hon eldigt i valsen sig svingar
Med strålande blick som förut.
Och björken dernere i parken
Står ishöljd på grenar och stam,
Och vinden bortsopat från marken
Hvart spår på den väg hon gått fram.
